

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

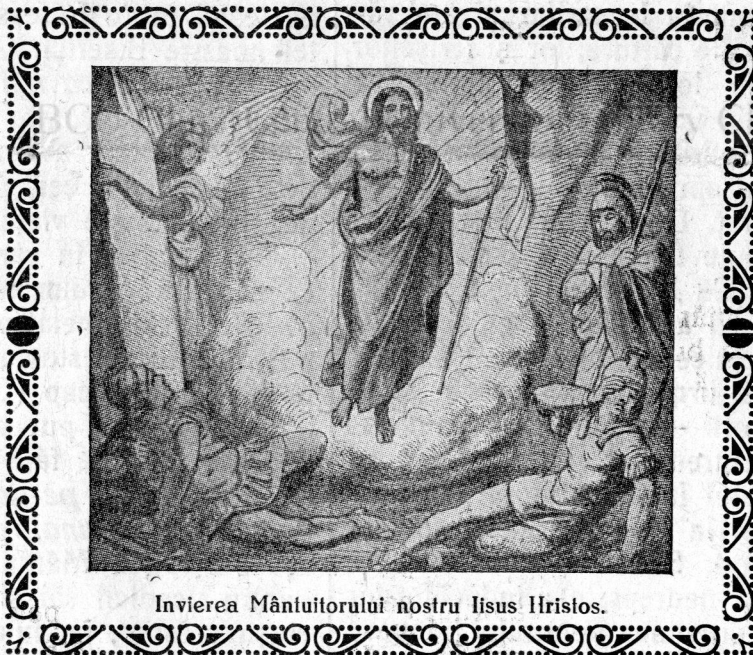
ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMĂNE A ARADULUI

Hristos a Inviat!

Bucuria pe care au simțit-o sfinții apostoli, la vederea Mântuitorului înviat din morți, precum și bucuria ce încolțește în sufletele creștinilor, la sosirea sfintelor Paști, este o profundă bucurie sufletească care sfințește viața noastră.

Nici unul din poarele creștine, nu are o formă consacrată în mod așa de sintetic pentru manifestarea acestei bucurii, ca poporul românesc, exprimată prin cântarea bisericească: „Să iertăm toate pentru înviere, unii pe alții să ne îmbrățișăm înțelegându-ne viața veșnică. Prin jertfa supremă a răstignirii am dobândit iertarea Cerului, iar prin Invierea Sa, Hristos ne-a făcut părtași de harul și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Veniți iubii cetitori să ne ridicăm cu sufletele pe muntele Golgota, locul de blestem, de ocară, tortură și crunte suferințe. Priviți crucea, lemnul de cea mai înfricoșată tortură, s'a prefăcut în cel mai scump talisman de mântuire. Mormântul solitar și întunecat, unde a zăcut trupul blândului Hristos, s'a prefăcut în isvor de lumină și de viață. Veniți să bem beutură nouă din acest isvor de viață dătător, să ne bucurăm și noi cu învățăceii cari au văzut pe Mântuitorul ieșind din mormânt și să strigăm *Hristos a Inviat!*

Invierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

șem* strigând: *Hristos a Inviat!*

Hristos a înviat, înseamnă iubirea cea mai arzătoare și jertfa cea mai cruntă ce s'a adus pentru împăcarea lui Dumnezeu pentru Creațiunea Sa. Înseamnă prăbușirea împărăției înfricoșate a morții și

NICOLAE,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal Bănat, Crișana și Maramurăș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu-Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos.

„Părinte sfinte, păzește-i pe dânșii întru numele tău, pe cei cari mi i-ai dat mie, ca să fie una, precum suntem noi“.

Ioan 17, 11.

Bunul Părinte ceresc ne-a ajutat să petrecem în pace și'n cucernică reculegere sfântul și marele post. Iar în săptămâna Patimilor zi de zi și seară de seară ne-am cernit sufletele, privind duhovnicește suferințele fără seamăn îndurate de bunăvoie de Mielul lui Dumnezeu.

Cu El ne-am suit în Ierusalim și am văzut privirile ucigașe ale cărturarilor și fariseilor și am auzit vorbele lor de hulă împotriva Fiului lui Dumnezeu. Cu El am fost în Vitania, în casa lui Simon leprosul, unde o cucernică femeie i-a turnat — spre moarte — pe trupul Lui mir de mare preț. De față am fost la Cina cea de pe urmă, unde Domnul a așezat taina sfintei Împărtășanii. Cu El ne-am suit în grădina Getsimani, ca să ascultăm ruga cu sudori de sânge a Celui ce de bunăvoie se apropia de clipa în care urma să golească până în fund paharul morții — pentru învierea noastră. Cu El ne-am cutremurat și ne-am scârbit de trădarea ucenicului Iuda, iubitorul de arginți. Cu El am fost la Ana și Caiafa, în fața lui Pilat și a lui Irod. Sufletele noastre s'au tulburat de cumplita nedreptate a judecătorilor fără de lege și de cruzimea poporului iudevesc care cerea răstignirea Prorocului celui mare. Iar după rostirea cumplită osânde — am auzit cu înfiorare bătaia piroanelor în mâinile și 'n picioarele Celui așezat în tovărășia tâlhărilor și am văzut îngrozitoarea priveliște a sângelui nevinovat curgând șiroaie din rane. Cu zdrobire de inimă L'am petrecut apoi la groapă pe cel ce și-a dat duhul în mâinile Părintelui Său. În mijlocul întunecului de jale ce ne învăluia, străbătea însă de pe acum raza luminoasă a nădejzii în Inviere.

Și nădejdea nu ne-a rușinat. În sufletele noastre s'a făcut lumină mare, căci Tatăl a înviat a treia zi pe Celce „ascultător s'a făcut

până la moarte“ (Filip. 2, 8), pentru a ispăși toată neascultarea oamenilor.

Astăzi, iubiții mei fii sufletești, inimile noastre se scaldă 'n bucuria praznicului Invierii lui Hristos, Domnul nostru.

Ne bucurăm, că sarcina păcatului nu ne mai apasă: ni-a luat-o Hristos. Ne bucurăm, că osânda nu ne mai înfricoșează: ne-a scăpat de ea Hristos. Ne bucurăm, că moartea nu ne mai stăpânește: a biruit-o Hristos.

Hristos a înviat și cerul s'a deschis cu toate îndurările lui, iar iadul s'a încuiat pentru cei ce cred în Inviere.

Iată bucuria noastră pe care o mărturisim în cântarea: *„Ziua invierii, să ne luminăm cu praznulrea și unii pe alții să ne îmbrățișăm; și să zicem fraților celorce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru înverie și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“* (din Catavasiile Paștilor).

Invierea lui Hristos este, iubiții mei filii, temelia credinței noastre și tainica putere care ne leagă într'o frățescă viețuire în sânul sfintei noastre Biserici. Căci zice și sfântul Apostol Pavel: *„Dacă n'a înviat Hristos, . . . Zădarnică este credința voastră“* (I. Cor. 15. 14).

Un Părinte avem în ceruri; un Izbăvitor pe pământ și'n cer, pe Fiul său; un Duh Sfânt ne chivernisește viața.

De aceea, în sânul *unei singure Biserici* se cade să viețuim: în sânul Bisericii ortodoxe, pe care a întemeiat-o Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și pe care El o conduce, ca singurul ei cap (Col. 1, 18), prin slujitorii Săi sfințiți prin punerea mâinilor, dela sfinții apostoli încoace fără întrerupere.

„Păzește-i pe dânșii întru numele tău . . . ca toți să fie una, precum suntem noi“ — așa s'a rugat Mântuitorul, Părintelui ceresc, pentru ucenicii săi și pentru toți dreptcredincioșii creștini, mădulare ascultătoare ale sfintei Biserici. Și așa au și trăit fiii neamului nostru: *una* fiind în credință, în luptă, în nădejde. O singură Maică a avut neamul românesc — Biserica ortodoxă. Ea l-a povățuit de-alungul veacurilor, Ea l-a mângăiat în vremuri de răstărite și l-a întărit în luptele cu vrășmașii văzuți și nevăzuți.

Ea l-a dus și la strălucita biruință a unității naționale în bucuria căreia trăiește astăzi.

Și totuși, vrășmașii neamului nostru n'au dormit. Prin viclenii și făgăduieli deșarte au izbutit să rupă — acum vre-o două sute de ani — o seamă de fii dela sânul Maicii Biserici, iar astăzi, îmbrăcați în același haină a fă-

țărniciei, caută să-i ispitească și să-i atragă la pășunea otrăvită a diferitelor secte.

Oricum s'ar numi acești mincinoși apostoli ai sectelor — bapțiști, adventiști, mileniști, pocăiți, sau altfel — ei rămân ceea ce sunt: slujitori ai celui viclean, o primejdie de moarte pentru sufletul obștei dreptcredincioase și pentru mântuirea ei în viața aceasta și în cea viitoare. Fiindcă sunt tăgăduitorii înverșunați ai celor mai drepte credințe întru care au trăit și s'au săvârșit moșii și strămoșii noștri, sunt tăgăduitorii izbăvitoarelor învățături propovăduite de sfânta noastră Biserică.

Ei tăgăduesc Biserica adevărată a Domnului și nu se supun autorității ei, pe care au primit-o dela Domnul însuși. Ei tăgăduesc valoarea predaniei, a rânduelilor moștenite prin graiu viu dela Mântuitorul nostru Iisus Hristos și dela sfinții săi apostoli — până astăzi, și își închipuiesc că cred numai în slova Scripturilor sfinte, pe cari le tâlcuiesc după capul lor. Dar noi bine știm că întâi a fost Biserica și cărțile sfinte în sânul ei au răsărit, căci sfinții apostoli și evangheliști erau păstorii Bisericii și glasul lor, ca și scrisul lor, Bisericii s'a adresat. Nu numai ceea ce au scris ei, ci și ceea ce au propovădit prin graiu viu s'a păstrat în sânul Bisericii ca o comoară sfântă și s'a predat din neam în neam ajungând — în toată curățenia ei — până la noi. Numai Biserica are această comoară, pe care o împărtășește prin propovăduirea ei tuturor sufletelor spre mântuire.

Dar mincinoșii predicatori ai sectelor nici Sfânta scriptură n'o tâlcuiesc după adevărul descoperit de marii învățați și sfinți ai Bisericii, ci după neputincioasa și rătăcita lor înțelegere otrăvită și de scopurile neduhovnicești pe care le urmăresc.

Ei tăgăduiesc preoția așezată de Dumnezeu încă în Legea Veche și înoită de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos — fiecare socotindu-se, la sectari, lui și preot, când știut este că numai apostolilor și urmașilor lor li s'a dat puterea de a săvârși sfintele taine: „Așa să ne socotească pe noi omul, ca pe niște slugi ale lui Hristos și săvârșitori ai tainelor lui Dumnezeu” (I Cor. 4, 1). Ei se mărturisesc și se desleagă de păcate unii pe alții, când iarăși Sfânta Evanghelie scrie la Matei 18, 18: „Amin grădesc vouă: oricâte veți lega pe pământ, legate vor fi și în ceruri; și oricâte veți deslega pe pământ, deslegate vor fi și în ceruri” — ceea ce însemnează că numai Apostolii și urmașii lor legiuitori, episcopii și preoții, pot face unele ca acestea.

Ei tăgăduiesc puterea sfintei cruci, prin care izbăvire ni-a dăruit Hristos, Dumnezeuul nostru și pe care o cinștim ca pe cel mai osebitor semn al legii noastre creștinești.

Ei tăgăduesc sfințenia icoanelor pe care le socotesc idoli, când aceste icoane sunt cele mai scumpe podoabe ale bisericilor și caselor noastre — aducându-ne aminte de Mântuitorul nostru și de sfinții cari prin viața lor ne călăuzesc viața noastră, iar prin rugăciunile lor ne mijlocesc la Tatăl din ceruri iertare de păcate și viață de vecl.

Ei tăgăduesc sfințenia Duminecii pe care o prăznuim în cinștea zilei în care a înviat Domnul nostru și prăznuiesc, împreună cu iudeii cari L-au răstignit, ziua Sâmbetei rânduită de Dumnezeu numai pentru credincioșii Vechiului Testament.

Ei se socotesc ștuturi ai sorocului sfârșitului lumii, și ai celei de a doua veniri a Mântuitorului, când însuși Domnul ne spune că: „de ziua și ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, fără numai Tatăl” (Mat. 24, 36).

În trufia lor acești năimiți se socotesc sfinți și se osebesc de ceilalți credincioși, pe cari nu-i cred vrednici să le fie „frați întru Domnul”. Ori noi știm, iubiții mei fii suflatești, că toți oamenii sunt păcătoși și numai Dumnezeu este fără de păcat. De aceea se cuvine să ne smerim și să ne căim de greșelile noastre și să ne rugăm unii pentru alții, ca toți să dobândim iertare de păcate dela Tatăl cel îndurător.

Dupăcum vedeți, iubiții mei fii, mincinoșii apostoli ai diferitelor secte nu umblă nici după mântuirea lor, nici după a celor „vânați” de viclenia lor. Ei umblă după măririi omenești și după plată lumească. Ei vor să se folosească de credulitatea ușuratică a norodului neștiutor.

Dar prin uneltirile și momelile lor ei vor mai ales să despartă sufletește pe fiii neamului nostru și astfel să surpe însăși unitatea noastră națională înfăptuită cu atâtea jertfe. Ei vor să ne desbine pentru a ne putea stăpâni. Ei sunt uneltele plătite ale neodihniților revizionști, cari urmăresc schimbarea hotarelor celor nouă și drepte ale Țării, micșorarea României mari; ei sunt simbriașii comuniștilor ucigași și surpători de biserici.

Legile țării nu le îngăduie să-și propovăduiască pe față diavoleasca lor învățatură, căci propaganda revizionistă și comunistă se pedepsește aspru. De aceea își îmbracă învățatura lor primejdioasă în halna propovăduirii

religioase. Ca să înșele pe cei chemați să supravegheze pe vrășmașii țării și ai neamului.

Iubiți credincioși: cine trece în tabăra oricărei alte credințe decât cea mărturisită de sfânta noastră Biserică strămoșească, acuel trece în tabăra vrășmașilor neamului nostru. Acela este trădător și față de Biserică și față de Neam.

De aceea, în bucuria marelui Praznic al Învierii Domnului, să ne aducem aminte de toți cei rătăciți din staulul ocrotitor al sfintei noastre Biserici și să ne rugăm lui Dumnezeu pentru întoarcerea lor. *Ca toți una să fim* (Ioan 17, 11), viețuind frățeste la sânul cald al aceleiași Maice Biserici, care ne-a ocrotit și povățuit neamul în toate vremile de bucurii și restriști. Astfel vom asculta și de părintescul sfat al Sfântului apostol Iacob care zice: „*Fraților, de se va rătăci cineva dintre voi dela adevăr și îl va întoarce cineva pe el să știe, că celce a întors pe păcătos dela rătăcirea căii lui va mântui un suflet din moarte și-și va acoperi mulțime de păcate*“ (Iac. 5, 19—20).

Cu aceste învățături și povețe am ținut să Vă aduc, iubiții mei fil sufletești, Îmbucurătoarea solie a Praznicului Învierii Domnului, pe care doresc din toată iubitoarea mea inimă părintească să-l petreceți în pace, cu sănătate și'n duhovnicească îndestulare și să-l ajungeți cu toții întru mulți fericiți ani.

Hristos a înviat!

Impărtășindu-Vă arhierasca Noastră binecuvântare, am rămas

Sibiu, la sărbătoarea Învierii Domnului din anul 1936.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

(ss) **NICOLAE**
arhiepiscop și mitropolit

Păștile fraților de peste hotare

Înainte de anul 1918 Românii de pretutindeni erau călăuziți de un singur ideal: Unirea provinciilor românești cu Patria mamă. Anul 1918 a adus, ce e drept, o însemnată reparație istoriei românești, dar n'a adus o restaurare integrală, căci n'a reușit să cuprindă între granițele țării pe toți Români.

Aceștia, ca la trei milioane, rămași de dinafară — fie că se găsesc dincolo de Nistru sub teroarea roșie, fie că lăncezesc la Sud de Dunăre în jurul V. dinului, în Timoc și 'n Macedonia sub sclavia bulgărească, fie că au rămas izolați în Banatul ciuntit sub dominația nu prea încântătoare iugoslavă, fie că sunt risipiți pe văile Tisei sub apăsarea ungurească — oftează înde-

lung după libertatea de care se bucură frații lor din țara liberă, și-și plâng, neconsolați, soarta care le-a fost atât de vitregă.

În măsura în care noi, ceice respirăm aerul libertății și ne încălzim la sânul cald al mamei, ne interesăm de soarta lor, ajutându-i să-și poată susține și menține instituțiile lor de cultură: Biserica și Școala, singurele cari le-au păstrat de-a-lungul veacurilor individualitatea etnică și întreg patrimoniul de simțire și gândire românească, ei vor rămâne, mai departe, mădulele conștiinței ale marelui trunchiu al românismului, păstrând cu fală virtuțile specifice străbune, în mijlocul mozaicului de neamuri conlocuitoare, și servind drept avantpost în năzuința de expansiune a românismului pe plaiurile odinioară stăpânite de străbunii noștri romani.

Dar, trebuie să recunoaștem că, după actul epocal și fericit al unirii, Românii din Patrie s'au gândit prea puțin la frații lor rămași pe dinafara granițelor. Luați de volbura patimilor politice, fruntașii vieții noastre de stat au dat atenție unor probleme de mai mică importanță, lăsând pe planul ultim, sau abandonând total tocmai problemele vitale, cari asigură viața națiunii și a patriei.

Dacă nu ne este indiferentă prezența sau absența grănicerului român la hotare, atunci nu ne poate fi indiferentă nici situația fraților rămași în afara granițelor, căci doar aceștia împreună cu grănicerii înarmați păzesc, ziua și noaptea, patrimoniul strămoșesc.

Se impută zilnic guvernelor cari s'au succedat la cârma României Mari că au neglijat și au precupețit înarmarea țării. Dacă acest dezinteres față de securitatea granițelor constituie o crimă, apoi atunci și dezinteresul față de securitatea sufletească a Românilor de pretutindeni constituie o și mai mare crimă, căci trebuie să se știe că înarmarea materiale trebuie să-i premeargă înarmarea spirituală. Adevărul acesta s'a verificat totdeauna dar mai ales în războiul cel mare, pe care l-am câștigat, nu atât datorită armelor materiale, cât mai ales armăturii spirituale a soldatului român, care cu inima învăpălită de idealul sfânt național a făcut din pieptul său, aproape gol, barieră de netrecut, zid nebiruit în calea dușmanului cutropitor. Soldați desculți cu puternică armătură spirituală, și însufleșiți până la fanatism de un ideal sublim, am văzut câștigând victorii, dar nu s'a pomenit nici un caz în istoria popoarelor ca să se smulgă biruință cu soldați cu sufletul gol de orice ideal.

Să zorim înarmarea soldatului și grănicerului român, dar să nu uităm nici pe frații noștri, cari în fața asaltului vrăjmaș de desnaționalizare, se prezintă complet dezarmați sufletește, căci, accentuez din nou, singurele lor cetăți de apărare — Biserica și școala — au fost distruse de dușman. La adăpostul bisericii strămoșești, și a ficei acesteia a școlii confesionale

românești. și-au păstrat frații noștri, și cu ei și noi la fel, toate comorile și virtuțile strămoșești.

Dușmanii noștri conștii de rolul înalt și determinant al acestor două instituțiuni n'au cruțat și nu cruțâ niciun efort ca să le distrugă. Astfel, Bulgarii au scos cărțile românești din biserici și le-au ars în mijlocul pieții. Pe preoții români i-au întemnițat și au închis bisericile. De școli românești nici vorbă, deși Românii în unele provincii formează populația majoritară. Aproape la fel procedează și celelalte state față de minoritatea românească, pe care, prin mijloace silnice și teroriste neomenești, vor s'o desnaționalizeze, ca apoi s'o înglobeze în națiunea majoritară dominantă respectivă.

Credem că oricine simte românește nu poate rămâne insensibil la strigătul desnădăjduit al fraților duși pe eșafodul barbariei rusești, bulgărești, ungurești etc.. Dacă conducătorii noștri furați de simfonia ideilor democratice iudaice internaționale, se fac că n'aud gemetele ce le scot frații noștri încâtușați, noi, cari știm ce însemnează jugul și încâtușarea, să-i determinăm și să intervină energic și prompt la guvernele statelor respective în favoarea fraților noștri, rămași sub jug, cerând pe seama lor un tratament uman, asemănător aceluia ce-l acordăm noi minorităților.

Să li se deschidă fraților noștri Bisericile și școlile, pentru ca, în atmosfera aceea de românească și creștinească elevare, să-și poată ei toarce mai departe firul vieții românești, așa cum el se desface din caietul tradițiilor și obiceiurilor legii strămoșești.

Să se intervină grabnic, ca de Sfintele Paști când Mântuitorul lumii învie din mormântul în care l-a așezat jidovimea, clopotele bisericilor redeschise să cheme la înviere spirituală religioasă și națională pe frații noștri, osândiți să stea înafara Ierusalimului românesc. Aceasta, în baza literii tratatelor de pace, a legilor internaționale de protecție a minorităților și mai presus de toate, în baza spiritului evangheliei Aceluia, pe care și popoarele respective îl mărturisesc ca Fiu al lui Dumnezeu, Care a adus „pe pământ pace și între oameni bunăvoire.“

Pr. Gheorghe Cotoșman.

Seceriș duhovnicesc.

Alușionăm prin aceste cuvinte la misiunile religioase, din toamna trecută, cari au fost înfățișate unela din ședințele recente ale Consiliului eparhial.

Inițierea aiei a acestor lucrări duhovnicești sub trecuta cârmuire eparhială a răposatului episcop Grigorie, a fost necesară; și pe vreme ce trece, utilitatea lor lese tot mai mult la iveală și se va stărui și d'aci încolo pentru intensificarea și adâncirea acestor lucrări, și sub noua cârmuire eparhială.

Dăm câteva date rezumative, de orientare. În

cuprinsul celor 15 protopopiate din eparhie, aceste misiuni s'au ținut, în decursul toamnei trecute, în 20 comune bisericesti de dincoaci de Murăș și în alte 27 de peste Murăș. Cele mai multe din ele s'au ținut în prot. Ballaț (în 11 comune) și la Halmagiu (în 5 comune).

Misiunile au decurs după programe bine stabilite, prezentate în prealabil autorității eparhiale, și au stat din: serviciile religioase publice, mărturisiri și cuminecări, — toate acestea, împreunate cu predici religioase în biserici și cu masluri și alte slugiri. Un cadru cultural al acestor misiuni a fost dat prin manifestații culturale, concerte religioase și producții culturale etc.

Ca prilejul misiunilor acestora, se remarcă de o vreme încoaci o pronunțată tendință de apropierea masselor de creștini, de scaunul sf. Mărturisiri și de sf. Cuminecătură. Nu însă, în toate părțile eparhiei, mai ales în locurile muntoase, unde tradiționismul vechiu românesc îndeamnă lumea să se apropie de cele duhovnicești mai ales în posturi, — pe când misiunile noastre revin și în alte vremuri de peste an. Dar tot așa trebuie să remarcăm și oarecare *îndărătnicie* a unor elemente țărănești mai dela șes, cu deosebire în Banat, unde se observă o prea vădită distanță de sf. Potir. În cadrul acestor stări, o tendință a misiunilor religioase este aceea, de a atrage la misiuni, împreunate cu spovediri și cuminecări, însuși *tineretul școlar*. În aceasta privință s'au semnalat rezultate mai ales în potopopiatul Buteni (666 comunicanți mici) și al Lipovei (peste 200 comunicanți).

Mai dăm și următoarea resumare: Școlarii cari s'au spovedit și cuminecat cu prilejul acestor misiuni în părțile arădane, au fost 986 la număr, iar în Banat numai 718 înși. Cifra adulților, dintr'o parte și alta a eparhiei nu poate fi precizată suficient, din lipsă de informație. Rămână, însă, ca pentru viitor să se deie și cifre precise, conform dispozițiilor existente.

Consiliul eparhial, pentru a înlesni lucrările misionare, a acordat, încă din toamna trecută, o lărgire a retribuțiilor pentru toți misionarii protopopești. Și astfel ne place să nădăjduim și mai multă străduință misionară, care să se evedențieze prin lărgirea și aprofundarea lucrărilor misionare.

Aceste se scriu pentru încurajare și ca semn de o și mai bună nădejde în viitor.

Învierea lui Hristos!

Iată-ne ajunși cu ajutorul ceresului Părinte în această luminată și mare zi a Învierii Domnului! Ziua care peste veacuri a înveselit răsăritul și apusul. „Ziua care-a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa“. Primeniți în suflete vestim cu veselie învierea din morți a Aceluia, ce venise în lume să o

mântulască prin jertfa vieții Sale! Bucurie e pretutindeni în această sărbătoare a lumii creștine, în cătune și orașe, în palate și colibe, viază fericirea! Insași natura s'a desamorțit în aceste zile din înghețul iernii, oferind ochiului nostru pretutindeni bucurie, reînviere și fericire.

Și ce binefăcătoare sunt aceste zile ale Învierii, după ce simțeam par'că în suflete calvarul Mântuitorului, încheiat pe lemnul crucii prin răstignirea și omorârea Lui! Dupăcum însași natura se simte întinerită reînviată și primenită, după gerul iernii, în zilele primăverii, tot astfel sufletul omenesc se simte reînviat, adumbrat de bucuria Învierii lui Iisus, după zilele pline de jale ale patimilor Sale.

Bucuria, fericirea și veselia domnește azi pretutindeni. În Bisericile scaldate 'n lumină, evlavioși credincioși cu lacrimi de bucurie ascultă plini de pietate pătrunzătoare și sfânta cântare învățătoare și solemnă ce se desprinde de pe buzele preoților: „Hristos a înviat“. Nu există suflet omenesc, care azi să nu se pătrundă de bucuria Învierii! Căci s'a împlinit adevărul prezis de Iisus, asupra patimilor și Învierii Sale.

Azi lumea creștină sărbătorește ziua mântuirii ei! Pentrucă dacă a înviat Iisus, a cărui umili urmași ne socotim, vom învia și noi la o viață nouă și fără de sfârșit.

„E ziua învierii să ne luminăm“ și să ne îmbrățișăm cu îmbrățișarea iubirii adevărate, unul pe altul, înlăturând neînțelegerile și luptele fratricide, căci astăzi „a înviat Hristos din morți cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi, viață dăruindu-le“!

Pr. Horia Vișoiu

Intensificarea vieții religioase în parohii. Aradul nou.

În postul mare din acest an s'a simțit în toate parohiile din Eparhia noastră un suflu de înviore religioasă. Din toate părțile ne vin știri, că în urma îndemnului dat de Prea Sfințitul nostru Episcop Andreiu prin circulara dată la începutul postului mare, chiar și masele largi ale credincioșilor s'au convins că trebuie să-și pună în acord viața lor cu prescripțiunile canonice ale sfintei noastre Biserici dreptmăritoare.

O dovadă despre o conformare cât mai strictă a vieții credincioșilor noștri cu prescrip-

țiunile canonice am văzut-o și în tânăra parohie din Aradul nou. Circulara menționată a fost promulgată aici în ședința Consiliului parohial, ținută la 29 Martie a. c. Atunci la propunerea celui mai distins enoriaș al parohiei, Dr. Aurel Crișan, fost prefect și președinte al F. O. R.-ului din protopopiatul Vinga, s'a hotărât că toți membrii Consiliului parohial, împreună cu soțiile lor, să se spovedească și să se împărtășască în corpore în ziua de Florii, pentruca astfel să dea pildă de urmat celorlalți credincioși. Propunerea a fost primită cu însuflețire și s'a executat întocmai.

După vecernia și utrenia Floriilor s'au spovedit toți membrii Consiliului parohial împreună cu soțiile lor, precum și un număr însemnat de bărbați și femei. Iar împărtășirea tuturor a avut loc într'un cadru impresionant la sf. liturghie din ziua Floriilor, săvârșită de P. C. Sa Păr. Dr. Nicolae Popovici, profesor la Academia Teologică împreună cu P. C. Sa Păr. Teodor Draia, preot funcționar la Consiliul eparhial și C. Sa Păr. diacon Crăciun David. Răspunsurile liturgice au fost executate cu evlavie religioasă de corul Institutului „Lumina“ de sub conducerea neobositului preot învățător C. Sa Păr. Virgil Lugojan.

A fost un moment înălțător de suflete când au îngenunchiat în fața sfântului altar și s'au împărtășit cu trupul și sângele Mântuitorului majoritatea mare a credincioșilor din această mică parohie în frunte cu dl. Dr. Aurel Crișan, fost prefect, dl. primpretor Alex. Rațiu, dl. director al Gimnaziului de Stat Vichentie Ugrin, dnii directori școlari dela școlăle primare din Aradul nou: Corneliu Vodă, Lazar Stoici și Gavril Rejep, dl. Nicolae Adam fost deputat și prim cântăreț al parohiei, dl. Ștefan Novac proprietar, dl. Simeon Budiu al doilea cântăreț al parohiei, toți cu soțiile lor și alți 50 bărbați și 70 femei, în majoritate coloniști din Aradul nou. Da pe fața tuturor se putea citi bucuria duhovnicească de a fi avut fericitul prilej ca să se împreune din acelaș potir cu Mântuitorul, deodată cu toții, intelectuali, țărani și muncitori.

După sf. liturghie s'a ținut o scurtă ședință pentru reconstituirea Frăției ortodoxe Române locale, alegându-se un nou președinte în persoana dlui Dr. Aurel Crișan. Atât DSa și Păr. Dr. N. Popovici au vorbit poporului despre însemnătatea FOR-ului în viața noastră bisericească.

Secretul giolgiului de mormânt dela Torino.

Foto — camera desvălue o minune.
Descoperirile unui medic din Praga.

În Praga a apărut acum de curând o broșură, care emoționează lumea creștină și savantă. Este anume scrisoarea medicului din Praga, a doctorului R. Hynek, despre examinarea așa numitului *giolgu de mormânt al lui Hristos din Torino*. — Broșura apare concomitent în limbile germană, cehă, slovenă, engleză, italiană și franceză.

Cu ocaziunea unei călătorii niște Saleziani i-au atras atențiunea asupra unor noul scrutări a *giolgiului de mormânt a lui Hristos*, a acelei relicvi de un renume mondial, care în privința autenticității își poate vindica o veritabilitate mai mare ca orice alte obiecte similare. Acest giolgu de mormânt dela Torino, care se află în posesiunea familiei regale italiene, e un cearșaf în lungime de patru și jumătate metri, în care afirmative ar fi fost înfășurat trupul neînsușit a lui Hristos, când a fost pus în mormânt și care are în urma sa două mii de ani plini de aventuri. Pe timpul cruciadelor a fost adus acel giolgu de niște cavaleri francezi în Franța, unde, aproape în două rânduri era să cază pradă flacărilor. În revoluția franceză, „Comitetul pentru salubritatea publică“ a ars lînțolul, dar acesta era numai o copie de pe cel veritabil, ce căzuse în mâinile răvniților prădatnici. Dela finea secolului al 16-lea încocoace giolgiul de mormânt se află la Torino în palatul princiar, unde cu o sută de ani mai târziu, renumitul arhitect Guarini l-a ridicat și consacrat o capelă proprie. Numai tot la treizeci de ani odată, familia de Savoya dă permisiunea pentru vederea publică a giolgiului.

Contemplatorul nu obsearvă pe acest lînțolul nimic deosebit afară de niște pete de arsură și de sânge, cari în cursul timpului s'au schimbat într-o culoare brună ruginoasă.

Incredințatul regelui Umberto I, avocatul Pia, a fost primul, care a fotografiat giolgiul. Dar cât de mirat și ulmit a fost fotografatul amator, când a văzut că în bala de desvoltare apar pe placă deodată *trăsăturile unei fețe* în conturi slabe! Pia își pierduse aproape mîntea de frică.

„Negativ“-ul lui Hristos?

Abia în timpul mai recent s'a pornit de nou cu examinările, acum însă cu întreg arsenalul științei moderne. Francezul *Berthelot*, liber de orice preocupare religioasă, cenzurând rezultatele chimice, fizicale și fotografice ale examinărilor de până aci, a declarat:

„Este cu adevărat Hristos, care însuși și s'a întipărit pe lînțolul de moarte!“

Cel mai renumit fotograf de specialitate italian, *Giuseppe Enrie*, a fotografiat giolgiul pe lângă o iluminare în tîria de 20.000 lumânări. Rezultatul între-

cuse așteptările și speranțele cele mai sangvinice. Este „Negativ“-ul lui Hristos, ce apare pe tablou! Astfel lumea are numai decît în mîni *portretul autentic* al lui Hristos, cu 2000 ani după moartea Sa.

Cum a putut proveni procederea aceasta miraculoasă?

Savanții și-au format asupra acestui lucru o teorie interesantă: era pe vremurile de atunci datina, de a respira plante de aloe pe giolgiul de mormânt; aceasta aloe în cooperare chimică cu sângele descompus trebuie că a permeat lînțolul și astfel s'a prefăcut într'un fel de film susceptibil de lumină și acărui părți atinse de cel mort au rămas „neluminate“. Astfel prin alpierea strînsă a lînțolului de față și corpul mortului s'a produs un chip negativ fotografic.

Acest „foto“ al lui Hristos, de pe care se află decoperi în posesiunea lui Dr. Hynek, uimește la prima vedere. Chipul revoacă imediat în memorie capetele clasice, cari reprezintă pe Hristos de *Albrecht Dürer*, cu cari seamănă de minune atît la trăsăturile feței, cît și la portul părului și a barbei. Dürer pe la anul 1515 a văzut de fapt și a pictat giolgiul conservat în Bruxela.

Nicolae Fizeștanu

protopop mil. ort. rom. în retr.

Cărți.

Preot *Nicolae Nicov*: **Părintele Ioan Kronștadschi**. Un chip de păstor misionar ortodox. Chișinău. 1935, pag. 100, prețul 20 Lei.

Preoția este un lucru mare, o chemare pe cât de aleasă pe atîta de grea. S'a spus că este grea și pe aripile îngerilor, dar pe a oamenilor. De aceea sunt așa de rare cazurile de preoți și duhovnici cu depline puteri de stăpînire asupra credincioșilor.

Un „mare preot“, model în toate privințele a fost *Ioan Serghiev* (1829—1908) din Kronstadt (îngă Petersburg). Viața și lucrarea lui pastorală și misionară te uimește și te umple de florii admirației și a dragostei de preoție. Păr. *N. Nicov* a fost meșterul care ne-a descris-o în pagini cari înalță spiritul pînă la gustarea unor adevărate frumuseți și bucurii cerești. Foarte bine îl caracterizează încă dela început, când spune despre părintele Ioan și lucrarea lui în grădina Mântuitorului, că „ne poate sluji de povățuitor și îndrumător pe calea unei vieți creștinești în vremea de față, ca un strălucit chip de păstor adevărat al turmei lui Hristos, care a lucrat, s'a nevoit în mijlocul lumii, a ispitelor, neobosit luptînd și biruind. Truda creștinească a părintelui Ioan pentru îmbunătățirea religioasă morală nu s'a petrecut în singurătate, între zidurile mănăstirești, ci în vârtejul neastîmpărat al vieții de toate zilele. A fost un tip de păstor al zilelor noastre, cunoscînd adînc curente și nevoile

timpurilor de față. A fost un puternic cunoscător de suflete, un măiestrit îndrumător al masei credincioșilor, prin cuvânt, rugăciune și sf. slujbă, apostol înfăptuitor al credinței și al milosteniei creștine.

Toate drumurile activității pastorale și misionare au fost bătute de acest desinteresat și neîntrecut păstor de suflete, așa că păstorii de astăzi află în el multe de învățat și cel mai frumos model de imitat.

Louis de Lannay: Creștinismul. Trad. de N. Alexandru. București 1935. Ed. Fântâna Darurilor. Pag. 120, Lei 20.

Păr. Toma Chiricuță pe lângă falma de bun predicator își dobândește zi de zi tot mai multă vrednicie de priceput editor. Sfinția Sa, între puținii preoți ai bisericii noastre a înțeles mai clar glasul vremii, care ne strigă să ne folosim cu tot curajul de toate armele spiritualității moderne și mai ales să luăm lupta cu tiparul. Rând pe rând l-am întâlnit îmbogățindu-și arsenalul armelor de luptă, trecând de la *Fântâna Darurilor* — revistă de cultură religioasă, — la *Ortodoxia* — foale de propagandă creștină, și de la foile volante, la broșuri de popularizare a doctrinei creștine, la volume de predici și manuale școlare. Ultima Sfinției Sale inițiativă, demnă de admirat și de urmat, este publicarea unei *biblioteci apologetice* în care a tipărit până acum două lucrări valoroase: *Religia omului de știință*, de Sf. Sa și *Creștinismul*, fragmente traduse din opera cu același titlu al membrului Academiei de Științe din Paris, L. de Lannay.

Folosim prilejul apariției acestei din urmă broșuri, ca să transmitem părintelui Toma și distinșilor săi colaboratori, un cuvânt de încurajare, urmat de calde urări pentru viață lungă și spor la muncă.

Lourdes și Maglavit de prof. Dr. Gh. Marinescu, membru al Academiei Române. București 1936. Ed. Universul, pag. 91, preț 20 Lei.

Cele două mari centre luminoase de radiațiuni spirituale, Lourdes și Maglavit, au aflat în Doctorul Marinescu un sincer cercetător. În mulțimea celor chemați și nechemăți să-și spună părerile în legătură cu minunile Maglavitului, sau ale Lourdes-ului, D-sa spune un cuvânt ponderat și face o apreciere de specialist. Vorbește mai întâi despre viața Bernardettei Soubirons și amintește câteva minuni ale scăldătoarei de la Lourdes, — apoi tot așa de cuvioșos despre Petrache Lupu și lucrarea lui de îndreptare a oamenilor cu care a făcut cunoștință într-o anchetă cinstită, desfășurată la fața locului. Din cele văzute și studiate D-sa trage concluzia, că fenomenul Maglavitului, ca și cel de la Lourdes, se datorește energiilor spirituale necunoscute, acumulate în inconștientul dinamic al sufletului, care în starea actuală a cunoștințelor *nu pot fi explicate*. Din aceste energii, adânci ca misterul, isvoresc *inspirația* celor mai mari opere ale omenirii.

În capitolele următoare, D-rul Marinescu vorbește cu destulă obiectivitate despre misticism, despre

rolul religiei în viața indivizilor și a popoarelor, despre tratamentul religios al bolilor și despre știință și credință. Este impresionant desgustul acestui om față de imoralitatea epocii; respectul cu care vorbește despre cele religioase, iubirea lui față de oameni, nemulțumirea față de învățații care trag concluzii pripite din raportul credinței cu știința, precum și modestia sinceră cu care se exprimă el despre problemele și tainele eterne ale infinitului mare și ale infinitului mic microscopic.

În orice caz *Lourdes și Maglavit* este o carte care pe lângă interesante încercări științifice, lasă ferestre larg deschise și speculațiilor teologice.

Pr. Il. V. Felea

In Vinerea Patimilor.

Sunt o mie nouă sute și trei de ani de atunci.

Ierusalimul trăise o noapte furtunoasă. Pe străzi și pe piețe era un vălmășag cum nu se mai pomenise niciodată. Evenimentul care se întâmplase în noaptea „Cinei cei de Taină“ produsea o senzație care strângea inimele.

Era dimineață. Soarele apăruse la orizont ca o văpale de foc și privi odată asupra pământului, îndreptându-și razele sale ca niște săgeți roșii străpungătoare spre zidurile Ierusalimului, apoi repede își acoperi fața de groaza priveliștei.

Din sfânta Cetate un convoi de oameni se îndrepta încet spre muntele Golgota. Erau acolo bărbați și femei, bătrâni și copii, soldați și slugi, bogați și săraci, învățați și neînvățați.

În mijlocul convoiului, era un bărbat în vârstă de 33 de ani, înalt și frumos la chip, cu pletele de culoarea grâului copt. O sfântă aureolă îl cuprindea fața. O haină lungă și albă îl acoperea corpul dela gât până la călcâie. Pe capul lui era de jur împrejur o cunună împletită din spini ghimpoși, cari străbătuseră până la os, deschizând rane dureroase, din cari sângele ce curgea, se amesteca cu sudorile de pe față și se prelingeau pe obraz în jos, sleindu-se pe haina cea albă și luminoasă: Era Isus Cel osândit.

O Cruce mare de lemn îl împovăra umerii. Convoitul se oprește tot la zece, douăzeci de pași și din mulțime se aud voci: lovește-l cu biciul, atinge-l cu trestia să se ridice. Soldații executau porunca: trestia se mlădiază atingând corpul sfânt al Omului—Dumnezeu și usturături ca de foc trec la inima Celui ce se chinula să-și ridice crucea. Din vălmășag se apropie o femeie și cu o maramă albă șterge fața osânditului, din care sudorile amestecate cu sânge curgeau acum ca stropii cei mari de ploale. E sfânta Veronica. Dar pe maramă lată a rămas o urmă. Ce-i aceea? E chipul Celui ce duce crucea. Lumea nimită clocotește să vadă minunea, dar sutașul dă ordin ca lumea să

se liniștească și să plece înainte. Încă câțiva pași și Cel osândit cade din nou și nu se mai poate ridica. Crucea e dată lui Simion Cirineanul să o ducă mai departe. Cel osândit merge pe urma crucii. Trupul lui istovit de chinuri mereu este sfâșiat de loviturile biciurilor. Încă câteva lovituri și convolul se oprește, Cirineanu lasă crucea jos.

Era la locul Căpăținei.

E o tăcere mortală.

Toți așteaptă cu fețele galbene și cu inima strânsă de frică să vadă osânda Celui judecat la moarte.

Comandantul dă poruncă: Aici să se facă o groapă de o jumătate de stat de om. Doi soldați se apucă de lucru...

„Desbrăcați-L și-L întindeți pe cruce”, — zice comandantul.

Trei soldați îl apucă, îl despoale de haine și-L târăsc la cruce. Alți trei soldați sar să dea ajutor și ca și cât ai cliplă din ochi trupul gol al Domnului stă întins pe cruce.

„Aduceți piroanele și ciocanele!” — strigă un gradat.

Lumea fierbe, se înghesuește și tremură cu înflorare de groaza priveliștei. Din mulțime se aude un țipet prelung și sfâșietor. O femeie dă năvală asupra crucii:

E Maica Domnului.

Câțiva soldați sar, o apucă și o târăsc înapoi la mulțime. Țipetele continuă...

În timpul acesta soldații potrivește piroanele în palme și în picioare și lovesc cu ciocanele. Stropi de sânge împrăscă în toate părțile. E o ferebă mare. Care de care se înghesuește să privească scena înflorătoare. Unii se dau înapoi îngroziiți ca să nu mai vadă. Câteva femei și bătrâni cad jos de amețelă...

Dela o vreme lumea se liniștește, nu se mai aude decât pocnetul ciocanelor, cari izbeau cu putere asupra piroanelor, ce trecuseră prin carne și oase și se înfingeau tot mai adânc în lemnul pe care se săvârșea acum Mântuirea lumii.

Un suspin prelung și înăbușit ieșea din pieptul Celui ce suferea pentru lume: „Doamne iartă-le lor, că nu știu ce fac!”

Încă câteva lovituri de ciocane și Osânditul e întins pe cruce. Patru soldați apucă crucea, o potrivește cu capătul în groapă. Alți dau ajutor cu furcile ca s'o îndrepte și s'o înțepenească în pământ.

În momentul când se ridică și se îndreaptă crucea, trupul Domnului în urma greutatei spânzurii în jos, ranele se largesc și șiroale de sânge fierbinte năpădesc deodată din locul cuielei, cari se scurg în linii șerpuitoare pe cruce în jos și se încheagă pe pământ la picioarele crucii. O femeie istovită de durere se apropie din nou de cruce, urmată de alte două

femei, cari o țin să nu se prăbușească. Se lasă în genunchi lângă cruce. Cu mâinile sale reci de amorteală îmbrățișează crucea și o sărută. Zadarnic cearcă soldații s'o depărteze. Nimeni n'o mai poate despărți de cruce. Din pieptul ei iese un suspin de durere urmat de câteva cuvinte: „Oh, Fiul meu, oh, Dumnezeu meu!”...

În timpul acesta sângele curge și mai năvalnic. Domnul simțeste că puterile îi slăbesc tot mai mult. Inima i-se strânge tot mai tare și înăbușă în sine durerile cari îl sfâșiau trupul ca mii de săgeți arzătoare. Pe sub genele pe jumătate deschise, cu ochii istoviți de forii morții, Mântuitorul mai privește încă odată spre sfânta Cetate a Ierusalimului, spre locurile acele de cari îl legau atâtea dulci amintiri și spre ținuturile, unde împreună cu învățăcelii săi se ostenise atât de mult, ca să săvârșească lucrul Părintelui Său, Care-L trimisese să trăiască și să moară pentru mântuirea lumii....

Și văzând Domnul că toate s'au sfârșit plecându-și capul la o parte adoarme... „Părinte Sfinte, în mâinile Tale îmi dau duhul meu!”

Un bubuit înfiorător se aude, pământul se cutremură ca de niște lovituri puternice. Norii grei se ridică în văzduh și se pare că toată mânia cerului se varsă asupra pământului. Ca dintr'o clipă de ochi soarele își ascunde lumina și un întunec misterios învăluie pământul. Zidurile sfintei Cetăți se cutremură și se îmbracă într'un negru înflorător. E întunec. Lumea tremură de groază și dă fuga spre sf. Cetate.

În goana cea mare unii se calcă pe alții. Sunt clipe apocaliptice. S'aud țipete și șoapte:

„Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta!”

de preotul I. Tămaș
din Prăjești.

Învierea.

De nouăsprezece veacuri și mai bine se propovăduiește victoria Dumnezeului — om Iisus Hristos asupra seducătorului de oameni satana — prin învierea Sa din morți.

Anticitatea păgână cu zeii ei patroni ai tuturor declanșărilor instinctive, se surpă.

În seceta și pustiu care amenința să-și facă așezare statornică în viața sufletească a omenirii antice învierea lui Hristos din morți e un temelie, care a revoluționat și va revoluționa epoci și popoare, ridicându-le pe culmile unei vieți spirituale neatinsă până atunci și apropiindu-le cu ceas mai departe de viața edenului biblic.

Hristos cel înviat din morți e al tuturor. E al aceluia cari întru dreapta credință creș-

tinească se nevoiesc să trăiască; e limanul refugiaților de pe aceasta mare tulbure, al acelor ce și-au mai păstrat cătuși de puțin cumpătul demnității omenești și iubirea de aproapele după învățătura crucificatului de pe Golgota.

Învierea lui Hristos e zidul care desparte două lumi: lumea veche și lumea nouă. Lumea veche cu caracteristicile ei sintetizate în „Talion”; lumea nouă cu iubirea de aproapele dusă până la sacrificiu — cu siguranța de a fi noi toți fiii aceluiși părinte ocrotitor.

În letargia în care am căzut dibuim ferocitatea și ipocrizia în care ne complacem, ignorând mărețul act divin al învierii noastre pentru o viață îngerească așa cum o voiește Creatorul și preferim lașitatea josniciei animalice, apărând farisaic pe la colțurile străzilor ca protectori ai celor mulți și suferinzi, — cei mulți și suferinzi sunt târți de ferocitatea farisaică a timpului pe culmile disperării. Aceasta e realitatea!

Parcă azi nu sunt irozi cari sorb vлага multămei...? Nu sunt cete de nebuni cari strigă „răstignește-L, răstignește-L“...?

Nu sunt purtători de pungi chiar din ceata celor doisprezece...?

Sunt!

Nimbul acesta încercuiază și alimentează întregul angrenaj social de azi. O verificare de conștiințe și realitatea apare în puritatea ei.

Ziua Învierii trebuie să fie examenul conștiinței fiecăruia, lepădarea de tot ce-i efemer și ridicarea mai presus de animalitate. Credința în învierea lui Hristos trebuie să ducă pe om la situația de a trăi în plină viață omenească, de a-și propune desăvârșirea ca model de a se devota prin iubire și de a crede în datorie.

Fie ca și pentru neamul nostru, Sfânta Înviere a acestui an, să facă, ca Duhul Evangheliei lui Hristos să pătrundă în toate fibrele așezământului nostru de Stat. Si numai atunci osâmintele ostașilor noștri morți pentru întregirea neamului vor salta în moiminte, iar sufletul lor se va bucura acolo unde sălășluiește, văzând că sângele lor n'a curs înzadar.

Nouile temelii ale Țării nu se pot pune decât numai pe osâmintele lor și pe o morală creștină. Temelii cari nu pot să fie decât numai drepte pentru ca opera să fie trainică. Și atunci dreptatea celor mulți și apăsați trebuie să învie ca și Hristos din morți.

Ștefan Lucaciu.

Comorile bisericii ortodoxe.

Conferința d-lui prof. I. D. Ștefănescu.

În cadrul șezătorii pentru Monumentul Unirii, Duminică 23 Martie c. la orele 5 d. m., în sala Palatului Cultural din Arad, d. prof. I. D. Ștefănescu a conferențiat despre „Comorile bisericii ortodoxe”.

Această conferință — ascultată cu multă atenție și un viu interes de public — are mare importanță pentru noi creștinii ortodocși și totodată ca români, pentru că prin ea, conferențiarul ne-a dat o licoană clară asupra valoroaselor „comori — cum le spune d. Ștefănescu — ale bisericii noastre ortodoxe”.

După ce d. Ștefănescu arată rolul care îl are azi Apusul în progresul civilizației și a artelor, face comparații pe deoparte între vechea civilizație bizantină sau orientală și noua civilizație apuseană, pe de altă parte între arta bizantină și cea din Apus, scoțând în relief superioritatea culturii și a artei bizantine, care a fost izvorul din care s'a adăpat Apusul.

Răsăritul este totodată și leagănul creștinismului.

1. Civilizația își are leagănul în Răsărit al cărui centru a fost Bizanțul, de unde vine și numele de bizantinism.

Bizanțul în primul rând prezintă cea mai aleasă civilizație care de acolo a trecut și în Apus. Începând cu secolul al 11-lea cel din Apus studiau la Bizanț și chiar principiul mergeau în audiență la împăratul bizantin. Însă cu căderea Constantinopolului a decăzut și cultura, care a trecut în Apus sub formă de Renaștere, care nu e altceva decât un slab reflex al învățaturii bizantine.

Liturgia din Apus e numai crâmpă din cea ortodoxă. Apoi în biserica catolică Mântuitorul e reprezentat ca un om răzbuțător, care bate cu pumnul pe un alt om, exemplu pictura de pe peretele capelei Sixtine, pe când în biserica ortodoxă Mântuitorul apare bun, iertător, blând ca un miel, ceea ce se poate vedea din picturile bisericilor.

În Răsărit găsim: filosofia lui Platon; Patheonul, care întruchipează frumusețea artei grecești; pe Mântuitorul Iisus Christos; de acolo s'a răspândit creștinismul; acolo au fost vestitele școli teologice și părinții bisericești...

2. Arta. *Arhitectura*. Bizanțul înseamnă în primul rând arhitectură. Cele mai frumoase clădiri și biserici sunt cele în stilul bizantin, care-l găsim reprezentat în sudul Italiei (Palermo, Cefalo) în Franța și la noi. Toate acestea ne arată că o adevărată artă religioasă este arta bizantină.

Tot astfel *pictura* înfățișează o operă cu mult superioară, căci peste tot locul întâlnim o pictură bizantină.

Tot la greci s'a dezvoltat și muzica religioasă mai ales de către Grigorie numită gregoriană, care a trecut și în Apus și chiar la noi, se mai păstrează în Ardeal, și este cea mai frumoasă muzică bisericească. Însăși ea e schimbată, ruinată cum s'au ruinat și bisericile. Aceasta este muzica bizantină din care putem înțelege mai bine slujba dumnezeiască. Astăzi însă caracterul religios al muzicii bisericești s'a alterat sub influența Apusului, căci cântările bisericești s'au acomodat cântărilor lumești primind astfel un caracter laic.

Noi am primit civilizația bizantină prin biserică și ea se mai păstrează la noi în Ardeal, care este un muzeu al limbii unde află adevărata cultură bizantină.

În Ardeal, liturghia este păstrată în întregime și ea se găsește pictată în întregime pe pereții bisericilor, și aceasta constituie a dovadă istorică despre existența românilor în aceste părți din timpurile cele mai vechi. Deasemenea în tot cuprinsul țării găsim presărate biserici clădite în stil bizantin care sunt nu numai neprețuite monumente istorice dar și adevărate opere de artă de foarte mare valoare.

Acestea deci formează comorile bisericii noastre ortodoxe.

Codreanu Sever
student teolog.

Misiune religioasă în Fratelia B.

Duminecă în 15 Martie a. c. a avut loc în comuna Fratelia B. o frumoasă și impozantă misiune religioasă, condusă și organizată de neobositul lucrător în via Domnului Prea Cucernicia Sa Părintele protopop al Timișorii Dr. Patrichie Țucra. În sunetele duioase ale clopotelor, s'a început această misiune, prin celebrarea sf. Liturghiei, în capela ort. rom., pontificată de P. C. Sa Părintele protopop asistat de un sobor de preoți. La prileasă cu verva-i cunoscută, Prea Cucernicia Sa rostește o edificatoare predică, ascultată cu atenția cuvenită de credincioși.

După terminarea sf. Liturghiei a avut loc sfințirea „iconostasului“ capelei — podoabă realizată prin ostenele C. S. Părintelui Gheorghe Albu, având concursul nelimitat al autorităților civile, cari în frunte cu primarul comunei d-l înv. Marius Bucătură au donat sf. bisericii din Fratelia suma de 35 000 lei pentru împodobirea capelei ort. rom. Iar în după masa aceleși zile, s'a sfințit tot de către Prea Cucernicia Sa Dr. Țucra, drapelul străjerilor.

La orele 4 p. m a început programul cultural și religios. Din partea cercului religios Timișoara a conferențiat Părintele Horia Vișoiu,

despre „Insemnătatea sfintei Cruci“, iar înv. Marius Bucătură despre „Rolul Astei“.

Părintele Vișoiu Horia își începe conferința aducând omagii Prea Cucerniciei Sale Părintelui protopop Dr. Țucra, care nu lasă nici un prilej, de a nu fi prezent la toate manifestările religioase și culturale ale protopopulatului Timișorii. Desvoltându-și apoi conferința, arată poporenilor însemnătatea sfintei Cruci, prin semnul căreia a triumfat creștinismul. Ambele conferințe au fost mult gustate de asistență.

Programul a fost complectat cu diferite piese, având caracter moral, cântece și poezii, executate de elevii școlii primare de sub conducerea d-lui învățător Ion Olteanu. La sfârșit au adus mulțumiri, Preoții Victor Aga și Gheorghe Albu, Prea Cucerniciei Sale, autorităților, și poporului care în număr așa de frumos au participat la această înălțătoare misiune religioasă. O impresie deosebită a produs frățietatea adevărată dintre preoții acestui protopopiat, și învățători, cari au înțeles a ține împreună cercurile culturale și religioase, ceea ce este o pildă demnă de urmat atât din partea preoției, cât și a învățătorimii.

Călugărul Seraftim

„Buna Vestire“ în Dubești.

Ți-se înviorează inima, de câte ori observi că o comună se ridică și sufletește și moralicește din cadrele de toate zilele. O astfel de bucurie și de înălțare sufletească ne-a prilejuit sărbătoarea Bunei Vestiri, când un grup de părinți sufletești, ca misionari, au descins în comuna noastră. Misionarii, au intrat în comună Marți seara 24 Martie unde-i aștepta întreg poporul credincios și elevii de școală în frunte cu preotul și înv. din loc.

Misiunea a început prin oficierea vecerniei, când veteranul preot Iulian Popescu din Ostrov, cu argumente din Sf. Scriptură a documentat însemnătatea Sf. cuminăcături.

Au impresionat adânc proiecțiunile luminoase reprezentând momente marcante din testamentul vechiu și nou, care toate au fost explicate în mod clar și în limbajul poporului de pdr. Moise Bordoș din Birchis.

Miercuri în ziua de Buna Vestire dim. la ora 8 s'a servit Sf. maslu pentru o mulțime de bolnavi. Biserica era tixită de suferinzi, mulți fiind culcați pe așternuturi, așa că-ți făcea impresiunea imaginară dela lacul Vițezda.

A urmat apoi Sf. liturghie, servită de soborul de preoți: M. Bordoș, Iulian Popescu, Romul Rațiu, etc.

Răspunsurile au fost date de elevii școlii de sub conducerea inv. M. Ghibuș, care a stârnit bucuria nu numai a părinților, dar și a străinilor prezenți, deoarece în această comună până în prezent copiii dela școală nu știau cânta la biserică.

În decursul serviciului, urcând amvonul, cucernicul pr. M. Bordoș a predicat despre necesitatea omului de a se împreuna cu Iisus Hristos, prin Sf. cuminectură.

S'au cuminecat peste una sută persoane, femeile având în frunte pe dna preoteasă, iar în fruntea bărbaților am văzut pe dnii notar și subnotar precum și alți fruntași ai comunei.

Unde biserica, școala și administrația merg mână în mână, numai lucruri edificatoare și demne de urmat se nasc. Acolo pizma și invidia rămân preocupări predilecte celor mici de suflăt și răuvoitorilor propășirii noastre morale și național-patriotice.

Legea Românească în oglinda sufletească a unui învățator bătrân.

de: I. Moldovan

(Continuare din No. 13)

4. Criteriile legii românești.

În timpul organizației hierarhice a bisericii creștinești, s'au năpăstuit peste Dacia lui Traian al treilea val al sălbaticilor din pustiiile Asiei, Ungurii, cei înrudiți cu Hunii, Avarii și cu Bulgarii.

Înțeleși cu Bulgarii, rămășițe slavizate de Huni și Avari Ungurii pribegi, îmbrăcați în piei de animale sălbatice și deprinsi la viață aventurioasă de incursiuni, spre ași câștiga traiul vieții, își stabiliră locul de operații în preajma râurilor Tisa și Dunăre, bogate în vânat de pește, care încă era una din ocupațiile lor de predilecție.

Cea dintâiu dintre incursiunile întreprinse în părțile acestea era năpăstuirea Românilor de pe valea Someșului. Gelu ducele acelor plaiuri, căzând de pe cal în cursul luptelor de apărare, a fost omorât de Unguri. Poporul, stăpânit de sentimente creștinești, cu scop de ași redobândi liniștea de mainainte, a pus la dispoziția vandalilor tot avutul lor, ba se zice, că femeile române cuprinse de milă, văzând goliciunea trupurilor, au alergat a le preda hainele bărbaților și a le pruncilor lor cu cuvintele: „Na dragă”, de unde se deprinseră a numi haina primită *Nadrag*.

Înstăpâniți peste unele teritoare, conducătorul lor devine ducele Românilor din părțile acelea.

Și fiindcă Români nu aveau o conducere unitară și nici un ajutor dela alte neamuri învecinate, Voivozii din celelalte regiuni, nici nu mai încercară vre-o rezistență, ci au cautat o împăcare creștinească cu conducătorii acelor cete de pribegi, demne de compătimire.

Astfel, voivodul Crișanei primi oferta de căsătorie a fiului lui Arpád, — conducătorul suprem al Ungurilor — cu fica sa, în schimbul moșiei sale după moarte, dată fetei ca zestre de mireasă.

Între asemenea împrejurări a fost nevoit apoi, se încheie o învoială cu Arpád și Glad voivodul Bănațului, numai ca să poată stăpâni neconturbat în viață, moșiile sale străbune.

De aici încolo, Ungurii i-și continuară incursiuni în țările apusului pe urmele Hunilor și Avarilor, crușând — temporal — pe Români, cu cari — conducătorii lor, — încheiară legături de înrudire.

Geza, unul dintre următorii lui Arpád, luând în căsătorie pe fica lui *Giula* voivodul Românilor din Transilvania, a primit chiar și creștinismul, luând botezul dela Bugarii, încreștinași și ei în cursul ultimelor veacuri.

Îngrijorat fiind înse de soarta fiului și următorului său, din cauza urei ce o apucară regii din apus pentru vandalismele ce le făceau Unguri prin incursiuni în țările lor, *Geza* a căutat mijloc de conciliare, cerând în căsătorie, pentru fiul său *Voicu*, pe o soră de a regelui din Bavaria.

Căsătoria aceasta a fost înse condiționată de rebotezarea lui *Voicu* prin preoți din apus și încreștinarea Ungurilor, pentru că *Gizela* — mireasa lui *Voicu* — avea eroare de Ungurii cei păgâni.

Primind condițiunile impuse, *Voicu* s'a rebotezat în Praga cu numele de *Ștefan*, iar de aici, întorcându-se cu ajutor înarmat și cu preoți apuseni, pre cari i-a dăruit cu averi imense din teritoarele cucerite, ridicându-i la demnitatea de episcopi, a început acțiunea de încreștinare a Ungurilor.

Stăruințele lui *Ștefan* au fost apreciate de *Silvestru al II-lea* patriarhul Romei, care i a dăruit o coroană de aur și i a dat titlul de rege apostolic, impunându-i înse prin jurământul încoronării, se aducă sub ascultarea bisericii sale și pe celelalte neamuri din fosta Dacie a lui Traian.

Ca o urmare a jurământului de încoronare, călugării răsăriteni au fost alungași din țară, iar mănăstirile lor au fost predate apusenilor.

Și fiindcă acestia au devenit foarte urgisiți la popor, nefiind suferiți nici chiar de Unguri, cari numai de silă primiră botezul, bisericile răsăritenilor au rămas închise în totdecursul stăpânirii regilor apostolici din viața lui Arpád, iar comandânții cetăților a fost nevoiți se-i conducă pe locuitori sub escortă de gardiști la preoți, mai mult pentru ducerea darurilor și a dijmelor

obligatoare, decât pentru binecuvântare și săvârșirea slujbelor duhovnicești.

Dealtcum nici că se putea aștepta de la acei călugări străini, cari nu cunoșteau nici împrejurările, cu atât mai puțin suferințele poporului, se facă vre-o ispravă pe terenul duhovnicesc. Rostul lor consista în organizarea administrației, strângerea vămilor și aplicarea pedepselor în baza judecății lui Dumnezeu, dând dreptate, numai celor ce puteau să prindă fierul roșit în foc, fără să se ardă.

(Va urma)

Fostul preot I. Trifa caterisit cu sentință definitivă.

DOCUMENT.

Patriarhia Română
Sfântul Sinod
Nr. 563

Luna Martie ziua 21 anul 1936.

Inalt Prea Sfințite,

În referire la adresa I. P. S. Voastre Nr. 135 | 1936, cu frățească dragoste avem onoare a Vă aduce la cunoștință, că Sf. Sinod, în ședința sa dela 13 Martie a. c. examinând cererea de recurs a Pr. Iosif Trifa contra sentinței Nr. 4 | 1935 a Consistorului spiritual mitropolitan din Sibiu, prin care numitul preot a fost condamnat cu pedeapsa caterisirii pentru motiv de schismă și găsindu-o neîntemeiată a respins-o.

În urma acestei respingeri, sentința de caterisire rămâne definitivă, numitul recurent urmează a fi șters din catalogul preoților acelei de Dumnezeu păzită Arhiepiscopie.

Acest fapt l-am adus la cunoștința Onor. Ministerului Cultelor spre a ordona ștergerea lui din statele de salăr, precum și tuturor Chiriarhiilor spre știință.

Vă înapoiem anexate la aceasta, dosarul cauzei Iosif Trifa și copie de pe referatul comisiei canonică juridică și pentru disciplină, pe baza căreia s'a luat hotărârea Sf. Sinod. Primiți Vă rugăm, Inalt Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișeri.

Președinte
Patriarh MIRON

Director
Diacon Gh. Vintilescu

Nădăjduim că fostul preot Trifa va face căință și se va reîntoarce în sânul Bisericii mame.

Sfânta Episcopie Ortodoxă Română a Aradului. Consiliul Eparhial.

Nr. 3034/1936.

Circulară

pentru pregătirea sufletească a recruților.

Luni, 20 Aprilie a. c. va fi încorporat contingentul 1936 de recruți. Floarea tineretului nostru se va despărți de viața satului pe 2-3 ani pentru a-și face pregătirea militară.

Momentul acesta trebuie să inspire P. C. Preoți, părinți sufletești ai acestor tineri cari ca mâine vor fi stâlpii Bisericii, deosebită purtare de grijă față de cei ce pleacă dela vetrele lor.

Deaceea invităm pe P. C. Preoți ca în prezenta plecării recruților din comună să-i adune pe toți la biserică la un „Tedeum“ cu rugăciune specială pentru cei ce pleacă la oaste. După serviciul divin P. C. Preoți vor rosti o cuvântare în care vor arăta îndatoririle sfinte ale recruților către Țară și Tron, dându-le apoi povețe cum să se poarte: ferindu-se de ispitele orașului (cârciume, beutură, femei etc.) pentru a se prezenta la serviciul militar cu trupul și sufletul întreg și curat.

Să nu uite rugăciunea și îngrijirea sufletului nici în timpul serviciului militar spre a se putea întoarce acasă la timpul său ca cetățeni de frunte și creștini pilduitori.

Arad în 7 Aprilie 1936.

† ANDREI
Episcop

INFORMȚIUNI

Rectificare. În textul Pastoralei de Paști s'a strecurat o eroare de tipar. Rugăm pe P. C. Preoți să citească textul pus în fruntea Pastoralei astfel: „Dupăcum Hristos a înviat din morți, prin mărirea Tatălui, tot așa și noi să umblăm întru înnoirea (nu: învierea) vieții“. (Rom. 6 v. 4).

Urări. La praznicul Invierii Domnului, dorim sărbători fericite tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor revistei noastre.

Peste 150 de persoane civile implicate în rebeliunea recentă din Japonia au fost arestate. După toate probabilitățile vor fi siliți să părăsească armata peste o mie de ofițeri.

În timp ce la camera comunelor un deputat își desvolta interpelarea, dintr'o tribună publică o femeie a început să strige, îndemnând guvernul să întărească pacea. Mai înainte ca ușierii să o fi scos din tribună, ea a aruncat în incintă și galerii fiole cu praf de strănutat.

I-a tăiat urechile. Țiganul Nicolae Radu, de 32 ani, din Timișoara trăia în nelegiuire cu țiganka Iuliana Botz. Intr'o bună zi luându-se la la ceartă, Radu i-a tăiat concubinei sale amândouă urechile. Ajungând vestea la urechile poliției, Radu a fost dat în judecată. La judecată țiganka fără de urechi a cerut judecătorilor să nu-l pedepsească pe Radu, căci ea l-a iertat. Totuși judecătorii i-au dat 20 de zile închisoare. După rostirea judecății cei doi „împricinați” au plecat braț la braț din sala de judecată.

Sunt fericiți milionarii? În America, unde milionarii sunt în permanență amenințați de isprăvile gangsterilor, ei nu pot gusta în tihnă plăcerea averii lor. Printre cei mai neîncrezători și mai bănuitori e Morgan, care nu vrea să vadă nici un străin în fața lui și care și-a angajat un om special cu misiunea de a gusta toate mâncările ce i se servesc. Numai după aceea Morgan se hotărăște să le mănânce. Bine înțeles că această stare de permanentă teamă nu contribuie la fericire.

Solia. Foaie de zidire sufletească, sub numele *Solia*, scoate de sub tipar Episcopia misionară ortodoxă română din America, aducând duh de credință religioasă și de viață românească pentru a-l sădi și întări în familia și viața românilor din lumea nouă, și anume în linia bunelor tradiții ale ortodoxiei noastre naționale. Ingrijită de un comitet, sub ocrotirea Episcopiei. Urăm Soliei viață lungă și activitate rodnică.

O dramă sguuitoare s'a întâmplat pe Marea Albă unde un vas cu 38 de pescari a rătăcit în voia valurilor 13 zile având cârma ruptă din cauza unei furtuni. Căpitanul vasului s'a sinucis. După sinuciderea căpitanului cei 15 marinari au mai rătăcit 5 zile fără hrană și au fost salvați printr'o întimpinare de un alt vapor care l-a zărit.

Mari frământări la Londra. Știți ce s'a întâmplat? Germania a ocupat cu armată acea bucată de pământ german care, potrivit tratatului de pace dela Versailles, trebuia să rămână mereu fără niciun soldat în ea. Bucata aceea de țară ce se întinde în lungul hotarului german dinspre Belgia și Franța — se cheamă Renania, ca una care e în lungul Rinului, și trebuia să rămână fără armată, deși e pământ

german, ca o garanție pentru Franța și Belgia — garanție, adică, că aceste două țări n'au să poată fi atacate într'o bună zi pe neașteptate, așa cum s'a petrecut în 1914.

Și totuși, călcând în picioare tratatele, Germania a ocupat cu armată toată Renania. A fost ca un trăznet din senin, pentru toată lumea și mai cu seamă pentru Societatea Națiunilor.

Sătean strivit de un mal. Săteanul Teodor Vasile de fel din Bălănești, jud. Buzău, pe când săpa la punctul numit „Săceni” ca să scoată un butuc, malul s'a dărâmat peste el și l-a omorât pe loc.

Nr. 2585/1936,

Biblioteca Părinților Bisericești.

Sf. Episcopie a Râmnicului Noului-Severin a luat laudabila inițiativă de a ne da, pe rând, aceea ce nu avem și ne este foarte necesar în Biserica românească, și anume seria operilor Sfinților Părinți bisericești.

Salutăm cu nespusă bucurie acest gând, care a și primit expresie prin două volume scoase până acum, și anume Nr. 1. Scrieri alese din operele sf. Ciprian, trad. de Pr. Matei Pâslaru, vol. I. de 72 pag., prețul 35 Lei; Nr. 2. scrierile Părinților apostoli, vol. I. trad., de Pr. prof. I. Mihalcescu și Pr. M. Pâslaru, Vol. I., 227 pag. cu Lei 90 exemplarul.

Pe lângă acestea și înainte de apariția lor, pr. M. Pâslaru a lucrat o foarte lămuritoare conferință sub titlu: „Valoarea scrierilor patristice și folosul ce rezultă din studiul și lectura lor”. Conferința apărută la 1933, conținând 52 pagini, e în preț de 20 Lei bucata.

Seria aceasta de publicații este foarte mult apreciată, nu numai din cercurile oficiale bisericești, ci și din partea unor intelectuali mireni, dintre cari chiar profesori universitari.

Cu atât mai vârtos, deci, trebuie să se bucure bisericanii de asemenea opere, prin cari ni se dă prilej să vedem în sufletul și viața veche creștinească din epoca patristică, din care tinde să se resfrângă, prin asemenea publicații energii și inspirații sfinte și în viața religioasă-bisericească a Românilor de azi și din viitor.

Iată, de ce apelăm la P. C. protopopi și preoți: să stăruie pentru abonarea cât mai multor serii din aceasta publicație.

Arad, 31 Martie 1936.

Consiliul eparhial ort. rom.
Arad.

Nr. 2859/1936.

Comunicat.

Sfântul Sinod, cu adresa Nr. 655/1936 Ne înaintează hotărârile sale de următorul cuprins:

1. „Orice candidat la preoție, înainte de a se logodi este îndatorat a cere binecuvântarea Chiriarhului respectiv, arătând toate documentele referitoare la condițiunile de admitere la căsătorie a unui cleric.

2 Sf. Sinod aduce din nou la cunoștința candidaților la preoție, că logodna bisericească are aceleași efecte ca și cununia. Ca atare, să nu se mai logodească cu viitoarele soții, decât deodată cu oficierea cununiei religioase și după ce vor fi căpătat în prealabil binecuvântarea Chiriarhului de care depinde.“

Ceeace aducem la cunoștință celor interesați spre știre și conformare.

Arad, 3 Aprilie 1936.

† ANDREI
Episcop

Nr. 28961/936

Comunicat.

Consiliul Central Bisericesc cu Nr. 3643/936, Ne înapoiază adresa Ministerului Apărării Naționale Nr. 32102/936 de următorul cuprins: „Avem onoare a Vă comunica că Dl. Ministru al Apărării Naționale a aprobat ca să se acorde concedii de câte 60 (șaizeci) zile teologilor aflați sub arme cari dovedesc că sunt numiți ca preoți sau diaconi și au nevoie de acest timp pentru pregătire și hirotonire.

Dacă ceice obțin aceste concedii nu vor dovedi până la expirarea lor că au fost hirotoniți, vor fi din nou încorporați pentru continuarea serviciului militar și vor fi menținuți sub arme peste termenul pentru care au fost încorporați un timp egal cu durata concediului.

Pentru obținerea concediului, teologii în cauză vor depune dovezile de numire dela chiriarhiile respective la unitățile în cari se află încorporați, pentru ca acestea să poată interveni la M. A. N. pentru aprobare“.

Cei interesați se vor conforma acestui ordin.

Arad, 3 Aprilie 1936.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

Nr. 2727/1936.

Comunicat.

Cucernicilor Părinți preoți din Eparhia ortodoxă română a Aradului.

Având în vedere, că la adresa Consiliului Nostru Eparhial sosesc zilnic cereri dela C. Părinți preoți, pentru diferite chestiuni personale și oficioase, cu abandonarea Oficiilor Protopresbiterale, deci nu se observă cale ierarhică. Pentru viitor invităm On. Preoțime, ca cererile adresate Consiliului Nostru Eparhial, fie acelea de orice natură (oficioasă, personală, pentru ajutor, avans, etc.) să le înainteze prin Oficiul Protopresbiteral al tractului respectiv.

Contrar, actele înaintate vor rămânea ne-rezolvate.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 24 Martie 1936.

† Andrei
Episcop

Comunicat.

Asociația clerului „A Șaguna“, ca urmare la hotărârile Congresului general preoțesc dela 19 Martie a. c. declară, că și însușește aceste hotărâri și că va continua cu toată energia lupta pentru împlinirea justelor revendicări ale Bisericii și ale Clerului ei.

În consecință, Asociația Clerului cere preoților parlamentari să insiste pe lângă guvernul țării pentru satisfacerea doleanțelor preoțimii încă prin bugetul anului 1936/7, iar în caz de soluție nefavorabilă să și prezinte demisiunile din partidul național-liberal, împreună cu toți preoții cari fac parte din acest partid.

Pentru cazul, că preoții vizați nu și-ar face datoria în acest înțeles, Asociația clerului va aviza la atitudinea cuvenită față de membrii ei, cari nu înțeleg să se solidarizeze într'o cauză așa de dreaptă a ei.

Președinții secțiilor eparhiale ale Asociației sunt invitați să aducă acest comunicat la cunoștința întregului cler din despătimintele protopopești.

Biroul Asociației

Bibliografii:

Fr. Harion V. Felea: *Convertirea Creștină. Sibiu 1935. Are 104 pagini. Prețul L. 60, (broșat). În seria teologică a publicațiilor*

arhidiecezane dela Sibiu, pornite din inițiativa I. P. Sf. Sale mitropolitului Nicolae, a apărut și publicația cu titlul de mai sus, a părintelui Il. V. Felea. Gândul autorului este, de a contribui la lămurirea și consolidarea procesului de renaștere religioasă în sânul popoului nostru. Spre acest scop, — după consultarea unei întregi serii de izvoare bibliografice de seamă, tratează problema într-o serie de douăsprezece articole — meditații, din lumea biblică și până la epoca noastră. De pe terenul biblic trece la convertirea, în general, a popoarelor, pentru a se opri la problema sub aspect românesc, dând în aceasta privință din urmă icoane de convertiți români, cu reușite concluzii, solicitând intrarea de obște „pe drumul Damascului“...

Autor și operă, — sunt vrednici de toată lauda. Aceste se scriu și ca o încurajare bine meritată a acestui bun condeiu preoțesc.

Cartea se găsește de vânzare și la Librăria Diecezană din Arad.

Cumpăr, în scopul complectării colecțiilor mele, nrii singuratici din gazetele: „Albina“ (Viena, 1866—1876), „Federațiunea“ (Bpesta), „Concordia“ (Bpesta), „Tribuna“ (Sibiu și Arad), „Luminătorul“ (Timișoara), „Dreptatea“ (Timișoara), „Drapelul“ (Lugoși) și orice altă gazetă românească de sub imperiul maghiar.

Mai departe din foaia scrisă cu mâna a studenților teologi din Arad: „Curcubeul“ anul 1862 („Redactoriu răspundetăriei Iustinu Popovici „Clericu din cursul III-a“), „Floricele“, „Foaia belestristica,.. (litografiată) Aradu, 1863“. Redactoriu: Iustinu Popovici. Editor: Terentiu Dimatrescu. „Uniții“. Foaia studenților dela Școala reală din Timișoara. 1881. Scrisă cu mâna. „Proprietariu: Mihail Dimitrescu. Redactoriu responsabil Octavian Loichitia. Ajutor: Trifu Petcu“.

Dr. Dimitrie Cioloca
profesor la Academia Teologică
din Caransebeș.

5—5

Licitație minuendă.

Pentru darea în antrepriză a lucrătorilor de zidire a celor două turnuri la biserica nou zidită; pentru încălțarea interiorului bisericii; pentru construirea și așezarea ușilor și ferestrelor, precum și pentru alte lucrări la noua biserică ortodoxă-română din Jimbolla, se publică licitație minuendă, pe ziua de 20 Aprilie c., la orele 15, în biroul oficiului parohial ortodox-român din Jimbolla, pe lângă următoarele condițiuni:

- 1) Prețul de strigare Lei 750.000.
- 2) Licitația se face cu oferte închise, dar Consiliul parohial își rezervă dreptul să continue și cu licitație verbală.
- 3) Reflectații măestri zidari, dulgheri, etc. cu brevet în regulă vor depune vadiu 5% în numerar, ori în efecte garantate de Stat.
- 4) Planul și devizul și condițiile detaliate de licitație se pot vedea, zilnic, la Oficiul parohial.
- 5) Licitații nu pot pretinde spese de participare.
- 6) Consiliul parohial fără considerare la rezultatul licitației își rezervă dreptul a încredința lucrările antreprenorului care prezintă mai multe garanții.

Jimbolla, la 28 Martie 1936.
Consiliul parohial ort.-român
din Jimbolla.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei *Zimbru* cu filiile *Dulcele* și *Brusturescu*, devenită vacantă prin moartea Preotului Valer Cristea, conform rezoluțiunii Ven. Consiliu Eparhial Nr. 631/936, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul „Biserica și Școala“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială constatătoare din 17 jugh. pământ, parte arător, parte fânăș.
2. Stolele legale.
3. Birul 15 litri cucuruz sfărmat dela fiecare număr de casă, în ani neroditori răscumpărat în bani după prețul de pe piață, iar dela cei mai săraci răscumpărat prin muncă.
4. Întregirea salariului dela stat, pe care însă parohia nu o garantează.
5. Casă parohială cu intravilanul.

Văduva preoteasă va beneficia de dreptul ei asigurând în art. 26 din Reg. pentru parohii.

Parohia e de clasa a *treia*.

Alesul va predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare, va catehiza la școlăle din loc fără altă remunerație, și-și va achita impozitele după beneficiul său.

Cei ce doresc a reflecta la acest post, cu observarea art. 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică din *Zimbru* în vre-o Duminică ori sărbătoare, cu prealabila încunoștințare a protopopului, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Cererile de concurs, însoțite cu actele justificative, adresate Consiliului parohial din *Zimbru*, se vor înainta Oficiului Protopopesc din *Gurahonț*.

Consiliul parohial din *Zimbru*. În conțelegere cu

Const. Lazar
protopop

3—3

